

A betlehemi barlangistálló csodája előtt...

A karácsonyfák fényeivel szemben megcsillannak a tiszta gyermekszemek, a felnőttek zavartan tekintenek a vallató fényekre. Csend van! Magunkra maradunk a fákra aggatott lángocskák előtt. – Szólni kellene! Kényelmetlenül érezzük magunkat, ügyetlen pótcselekvésekkel babrálunk az ajándékok között. Talán azért van ez, mert nem tudunk magunknak válaszolni. Ilyenkor imádságra indít a lélek, s bizony hányszor esetlenül bukdácsolnak a szavak a szánkban.

Egy orosz költő írja:

Látod, hogy üldögélnek a vének
borzolva mind dérlepte, ősz haját,
és századszor is megrendülve nézed
a csecsemőjét szoptató anyát,
s mindent, minden földi-égi dolgot
érteni szeretnél... És akkor
a szavad elhal, ima feszíti torkod,
bár imát nem hallottál soha.

(Rasul Gamzatov)

Szólásra készlet a gyermek öröme, az öregek múltba néző, fátyolos tekintete. Abban a csendes pillanatban felbukkanó kérdésre nem tudjuk a választ megtalálni.

Ma éjjel ezt a választ keressük nem emberi erővel, nem emberi ésszel, hanem a pásztorok hitével. Mert itt a szeretettel kell válaszolni, amit nem lehet a számítógépek rendszerébe foglalni és előre beprogramozni, nem lehet képletekbe rejteni, az úgynevezett tudományos úton meg nem közelíthető. A szeretetet akkor ismerjük meg, ha magunk is úgy szeretünk, ahogy az szeret, aki felénk hajlik irgalmas jóságával. „Megjelent közöttünk irgalmas

Istenünk emberszeretete.” Akkor ismerjük meg majd a karácsony titkát, ha úgy szeretünk, ahogy az Isten szeret minket, aki elküldte Fiát a földre, „...mert úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (Jn 3,16).

A szeretettel azért vagyunk bajban, mert félünk attól, hogy elveszítjük magunkat. Ezért mindig látszani akarunk, a szeretet pedig az, hogy odaadja valaki magát úgy, ahogy Jézus nekünk adta magát, „hogy életünk legyen és bőségben legyen”. És ebben az életben hinni kell, mint a Teremtőben, aki az eget és a földet alkotta.

Azt mondtam előbb: „a pásztorok hitével”. Ők hallották és ismerték a jövendöléseket – az adventi miséken ezeket olvassa fel Egyházunk, hogy mi is megismerjük –, és várták a pillanatot, s amikor hallották: itt van az idő, beteljesült, akkor nem kérdeztek, nem magyarázkodtak, hanem elindultak, tették, amit kellett. És az egyszerű barlangban a kicsi Jézus előtt leborultak, s mint Istenüket imádták, szívüket neki adták.

Mi felsóhajtunk: „Igen, de sajnós...” Azt a terhet kell levetni a lélekről, mely megakadályoz az elszánásban, az elindulásban rendeltetésünk útján. El kell indulnunk Jézus nyomában, mert akkor találjuk meg az életet. Akkor fogjuk – Jézussal együtt járva – megtapasztalni, hogy mi a szabadság, mert akkor azt is megértjük, hogy ezt a szabadságot valamire fel kell használnunk: Isten törvényének megvalósítására, hogy hiteles emberré váljunk.

Ha majd Jézusivá tudunk válni, minden embert úgy tudunk majd látni, ahogy Ő az irgalmas Szeretetével lát minket. És mire szomjas a világ? – Erre a jóságos szeretetre, Jézus Krisztusra. De először bennünk kell megszülessék, és ha megszületett bennünk,

az a mi karácsonyunk, ha nem, akkor számunkra elveszett. – Mondja Angelus Silesius, a német költő, misztikus teológus.

Ember? Isten az embert földből teremtette, de ez a sár-ember még nem ember. De Isten lelket lehelt bele, és ekkor lett emberi lény. Ha mi sár mivoltunk élvezetével megelégszünk, a lelket veszni hagyjuk, akkor sohasem éljük meg az Isten képére teremtett ember fenséges örömét.

„Boldog ember, Uram, akit Te oktatsz, akit törvényedre megtanítasz.” (Zsolt 93)

Minden kezdet a befejezésben nyer értelmet. Ha elindulok Jézus felé, a hozzáérkezés boldogságában nyer értelmet minden küszködésem, minden fáradtságom, minden imádságom, minden szenvedésem.

„A hit nem sejtés a végtelen tornácaiban, nem tévedező tekintet a csillagok közé, hanem elfogadása a kinyilatkoztatásnak, az igazságnak” – írja Prohászka püspök.

A kommunizmus beszorított bennünket a templomba és ünnepeinkkel a családi falak közé, és az a téves elképzelés él bennünk, hogy ezt a „beszorítottságot” normalisnak vesszük. „Butára ragyog bennünket a szorongató világ.” akkor megelégedni látszunk azzal, amit a vallás és az Egyház ellenségei jelölnek ki a számunkra. – Ez nem elég. – Mivel elégszünk meg? A szabadsággal? A szabadság nekünk kevés! Nekünk csak az Isten elég! Mire való ez a szabadság? Hogy használjuk fel! A megismert hivatás megvalósítására.

„Keressétek az Isten országát és az Ő gazdagságát, és a többi megkapjátok!” Az Isten megdicsőítéséből jó a jóakarató ember békessége! És aki nem jóakarató, azzal mi lesz? Térjen meg! Ez a karácsony üzenete.

„Jézus édes emlékezet,
Te adsz szívünknek örömet
Se méz, se semmi nem lehet
jelenléténél édesebb.

Hallani boldogabb soha
nincs, se dalolni muzsika
sem elgondolni idea
mint Jézus, az Isten fia!”

A születés temploma Betlehemben